

Φέργκιουσον: Καμία ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

του Barikat

Το Φέργκιουσον χθες βράδυ έλαμπε. Έλαμπε από το στολισμό των χριστουγέννων και τους φάρους που είχαν πάνω τους τα περιπολικά, οι κλούβες, τα hammers, τα τεθωρακισμένα, τα ελικόπτερα, τα drones που έκαναν απόβαση σε αυτό το «επικίνδυνο» χωριό των 20 χιλιάδων κατοίκων.

Από νωρίς ο κυβερνήτης Νίξον απευθυνόταν στον κόσμο κάνοντας έκκληση για ηρεμία και αυτοσυγκράτηση. Προς όλους. Προς τα θύματα και τους θύτες. Αλλά κυρίως στα θύματα. Την ίδια ώρα των πανεθνικών εκκλήσεων για αυτοσυγκράτηση στο Φέργκιουσον, η πολιτειακή αστυνομία του Μιζούρι και η Εθνοφρουρά έβαζε κάγκελα γύρω από το γραφείο της εισαγγελείας και έπιανε πόστα στα κεντρικά σημεία της πόλης. Οι μπάτσοι φορτωμένοι, ο κόσμος στα σκόρπια κατεβαίνει προς το αστυνομικό τμήμα και την εισαγγελεία. Αγωνία και τρόμος μαζί. Αμερικάνικες σημαίες ανάποδα, να δηλώνουν στο κράτος την αντίσταση των γηγενών στην κατεχόμενη πόλη τους.

Η ανακοίνωση της απόφασης καθυστερεί. Σε 120 πόλεις σε όλη τη χώρα, συγκεντρωμένα πλήθη ζητούν δικαιοσύνη. Μισή ώρα πριν τις 8, την τελική επίσημη ώρα της ανακοίνωσης, το CNN μεταδίδει ότι ο ένστολος δολοφόνος πάει για αθώωση. Δέκα λεπτά πριν την ανακοίνωση, το USA Today το επιβεβαιώνει, επικαλούμενο συνομιλία με τους γονείς του Μάικ Μπράουν. Ο κόσμος παγωμένος. Στο βήμα ανεβαίνει ο εισαγγελέας Μακ Κάλοχ. Ο επικεφαλής ενός σώματος 12 δικαστών το οποίο αποτελούν 9 λευκοί και 3 μαύροι. Για να προσαχθεί σε δίκη χρειάζονται 9 στους 12. Για να αθωωθεί το ίδιο. Ο Μακ Κάλοχ αρχίζει να αναλύει τα γεγονότα. Επιτίθεται στα social media και στους ανθρώπους που μίλησαν για πισώπλατο χτύπημα και κυκλοφόρησαν φωτογραφίες από το περιστατικό. Ο κόσμος αρχίζει να βράζει, παρά το ότι με εντολή της οικογένειας όλοι έχουν συμφωνήσει να συμμετέχουν σε 4,5 λεπτά σιγής στη μνήμη του Μάικ. 4,5 λεπτά για τις 4,5 ώρες που το κορμί του πιτσιρικά έμεινε στο δρόμο μετά το χτύπημα του μπάτσου.

Ο Μακ Κάλοχ συνεχίζει. Ο Μάικ Μπράουν ήταν άοπλος. Ο Μαίικ Μπράουν κινήθηκε προς το μέρος των αστυνομικών. Συνέχιζε να είναι άοπλος. Ο Ντάρεν Γουίλσον τον πυροβόλησε. Ο Ντάρεν Γουίλσον σκότωσε τον Μάικ Μπράουν. «No probable cause exists for the indictment». Κανένας πιθανός λόγος για να ασκηθεί δίωξη σε βάρος του Γουίλσον. Τα πάντα βράζουν. Ένας λευκός εισαγγελέας, από οικογένεια αστυνομικών, που έχει χάσει τον πατέρα του εν ώρα υπηρεσίας, ανακοινώνει το τέλος της λογικής. Ο Μάικ Μπράουν απλά κινήθηκε προς τους μπάτσους, άοπλος. Αυτό δικαιολογεί 12 σφαίρες. Τελεία και παύλα. Όποιος δημοσιογράφος στην αίθουσα τολμάει να ρωτήσει το φασίστα δικαστή, δέχεται λεκτική επίθεση.

Η οργή ξεχειλίζει. Όταν το Δεκέμβρη του 2008 γραφόταν στους τοίχους της Αθήνας το No Justice No Peace, ο Κορκονέας και ο Σαραλιώτης ήταν ήδη μέσα. Στο Φέργκιουσον το No Justice No Peace είναι κυριολεξία, είναι κανόνας, είναι βίωμα. Η μαύρη νεολαία εξεγείρεται χωρίς έλεος και χωρίς αύριο. Καθένας και καθεμία από αυτούς και αυτές είναι ο επόμενος στόχος και το νιώθουν. Η αστυνομία επιτίθεται όπως επιτίθεται ο στρατός των ΗΠΑ στις κατεχόμενες πόλεις της Μέσης Ανατολής. Η ειρήνη θα επανέλθει μόνο με αίμα.

Μία ώρα μετά την ανακοίνωση, ο πρώτος μαύρος Πρόεδρος των ΗΠΑ βγαίνει για

διάγγελμα. Μιλάει για τη δικαιοσύνη και στο διπλανό παράθυρο τρία hammer ρίχνουν απανωτές βόμβες καπνού στο πλήθος. Μιλά για αυτοσυγκράτηση την ίδια ώρα που οι state troops κοπανάνε τα μαδέρια τους πάνω στις ασπίδες τους. Μιλά για ηρεμία την ίδια ώρα που οι πιτσιρικάδες στο Φέργκιουσον αναποδογυρίζουν δύο περιπολικά. 150 χρόνια πέρασαν από την κατάργηση της δουλείας στις ΗΠΑ. Από την με νόμο κατάργηση της εκμετάλλευσης του μαύρου από το δυνάστη λευκό. 150 χρόνια μετά, ο πρώτος μαύρος πρόεδρος δεν είναι τίποτα άλλο από ένα θλιβερό Μπαρμπα Θωμά που επαινεί το έργο των δυνάμεων τήρησης της τάξης απέναντι στους εξεγερμένους της ίδιας του της φυλής. Η μνήμη και η ιστορία της μαύρης κοινότητας στην Αμερική ντροπιάζεται από το «Δημοκρατικό» μαύρο Πρόεδρο και αναγεννάται στα οδοφράγματα των πιτσιρικάδων στο Φέργκιουσον.

Τίποτα δεν τελείωσε στις ΗΠΑ. Η φυλετική καταπίεση, ο δομικός ρατσισμός του αμερικανικού κράτους, το μίσος για τη μαύρη νεολαία είναι εδώ. Απέναντι τους χτίζεται ένας κόσμος αντίστασης. Στο Φέργκιουσον, στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στο Όκλαντ. Η οργισμένη μαύρη νεολαία θάβει τους νεκρούς της και συνεχίζει τον αγώνα από εκεί που τον άφησαν οι εργάτες γης στις βαμβακοφυτείες, οι εξεγερμένοι δούλοι, ο δρ Κίνγκ, ο Μάλκολμ, οι Πάνθηρες. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Τίποτα δεν είναι όπως παλιά.